

poklad nalézacího soudu, že obžalovaný dostal se k volebním listinám R-ovým, na jichž základě jeho právo chtěl konati, bez jeho souhlasu, vědomě způsobem lstivým a podloudným, byť i přesně nezjistitelným, že je nedostal vůbec od neznámého, tím méně od někoho, jejž pokládal za R-a. Za těchto okolností nešlo již o pouhý přestupek podle Šu 9 vol. zákona, nýbrž skutek spadá pod hledisko padělání voleb podle Šu 7 čís. 3 vol. zák., jemuž proto právem byl podřaděn. Okolnost, že Jan R., na jehož jméno legitimace zněla, již dříve byl odvolil, nebrání tomuto podřazení, protože, i když se přihlíží k tomu, že za tohoto předpokladu nelze mluvit již o volebním právu »někomu jinému příslušejícím«, kdyžtě volební právo to vykonáním volby bylo již ztráveno, v každém případě šlo o volební právo nepříslušející obžalovanému, takže jednání obžalovaného, byť nespadlo pod druhou větu Šu 7, odstavec třetí, spadalo pod první větu téhož trestního předpisu.

Než zákon porušen byl přece v tomto případě ve směru stížností neuplatňovaném. Jelikož bylo včasným zakročením volební komise výkonu volební práva obžalovaným zabráněno, přichází jeho zjištěné jednání s hlediska Šu 7 čís. 3 vol. zák. v úvahu jen jako pokus a jeví se jeho odsouzení pro dokonaný přečin podle tohoto místa zákona právně pochybeným. K této vadě rozsudku přihlédnouti bylo podle Šu 290 tr. ř. z moci úřední i bylo proto zavrhnouti zmateční stížnost samu o sobě jako bezdůvodnou, uznati však dále, jak uvedeno.

Čís. 2078.

Opomenutí náležitě a bezpečně uschovati granát a zajistiti jej před výbuchem (§ 335 tr. zák.). Rozkaz třetí osobě, by granát zakopala, nevyvíňuje pachatele, nepostaral-li se zároveň o bezodkladné provedení rozkazu.

Neprovedení operace pro nedostatek svolení otce poraněného jest nahodilou vedlejší příčinou ve smyslu Šu 134 tr. zák., s níž pachatel nemohl předem počítati, k níž však svým trestným opomenutím dal podnět.

(Rozh. ze dne 7. září 1925, Zm I 310/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 12. března 1925, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle Šu 335 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) Šu 281 tr. ř.) namítá stížnost, že nalézací soud posoudil nesprávně otázku objektivního i subjektivního zavinění obžalovaného, jakož i otázku příčinné spojitosti jeho opomenutí s nastalým výsledkem vůbec, a smrtí Bohumila P-y ml. zvláště. Stěžovatel má za to, že jeho trestní zodpovědnost se končila již tím, že dal spolehlivé a důvěryhodné osobě rozkaz, by granát zakopala způsobem, který uznal znalec za dostatečné opatření, by bylo zabráněno výbuchu.

Dále prý nebyl povinen, o věc se starati, a zvláště nemůže prý být činěn zodpovědným za to, že třetí nepovolaná osoba proti jeho vůli provedení příkazu zmařila tím, že granát svémocně odnesla a pohodila. Zásahem této třetí osoby přerušila se příčinná spojitost mezi opomenutím obžalovaného a nastalým trestním výsledkem; za tuto cizí činnost nelze ho činiti zodpovědným již proto, že ji nemohl předvídati. Dle náhledu zmateční stížnosti posoudil první soud právně mylně také otázku přerušení spojitosti mezi opomenutím obžalovaného a smrtí Bohumila P-y ml., která prý nastala jedině pro zákaz operace se strany otcovy, tedy úmyslnou činností třetí osoby, k níž obžalovaný nedal podnětu. Zmateční stížnost jest na omylu. Trestné zavinění obžalovaného záleží dle rozsudečných zjištění v tom, že při stěhování nábytku rodiny K-ovy, které spoluřídil, neučinil náležitého opatření pokud se týče ručního granátu, chovaného v bytě, t. j. že opomenul náležitě a bezpečně granát buď uschovati nebo zajistiti před výbuchem. Opomenutí spadá pod předpis §u 335 tr. zák. tenkrát, když obviněný buď sám jakkoli přivodil situaci, v níž nastala potřeba jeho zakročení, měl-li býti odvrácen výsledek, nebo byl-li dle svých poměrů povinen jednati. Zde je zjištěno, že obžalovaný, jemuž byla nebezpečná povaha granátu známa a jenž spoluřídil stěhování, neučinil nejprve žádného opatření ohledně granátu, čímž se stalo, že, když se měl stěhovati pokoj Oldřicha K-a, ležel granát volně v pokoji na stole, po chvíli se octl se stolkem na chodbě a během další hodiny na hromadě železa na dvoře. Obžalovaný sice nařídil Josefu S-ovi (ale teprve, když viděl, že v pokoji se dělníci granátu bojí), by granát zakopal, určiv mu místo a způsob, jak se to má státi, nepostaral se však o to, by S. provedl rozkaz ihned a bez prodlení, jak toho nebezpečná povaha věci a situace (přítomnost četných dělníků při stěhování) vyžadovala a tím se stalo, že, když S. pro granát přišel, jej v pokoji již nenalezl. Z toho je patrné, že pouhým rozkazem, byť i byl dán osobě jinak spolehlivé, nedostal obžalovaný své povinnosti, že jeho rozkaz sám o sobě nestačil, nepostaral-li se zároveň o bezodkladné jeho provedení. Tím, že granát nechal volně ležeti na stole a nařídív jeho odstranění, spokojil se s pouhým rozkazem a nestaral se dále o věc, zavinil, že třetí nepovolaná osoba granát odnesla a pohodila na dvoře. K této činnosti třetí osoby dal obžalovaný nepochybně podnět svou nedbalostí a zodpovídá proto i za další její následky. Situace, kterou sám přivodil tím, že granát náležitě neopatřil, měla ho nyní nutně vésti k tomu, by vynaložil všechno úsilí na objevení zmizelého granátu a jeho bezpečné odstranění. Že i v této věci se choval obžalovaný nedbale, rozsudek rovněž zjišťuje. Jest tedy jeho objektivní zavinění zcela nepochybné. Ve směru subjektivním vychází z rozsudečných zjištění na jevo, že obžalovaný, věda, že jde o zbraň nebezpečnou a nejsa úplně přesvědčen o její neškodnosti, mohl snadno poznati nejen dle přirozených následků svého opomenutí, nýbrž i dle svého povolání jako bývalý důstojník, že neopatrným svým počínáním, t. j. opomenutím náležitého opatření granát může ohroziti tělesnou bezpečnost lidí.

První soud správně posoudil otázku trestného zavinění v obojím směru. K vývodům stížnosti budiž ještě podotknuto, že nejde o to, zda mohl obžalovaný předvídati, že třetí osoba odnesením granátu znemožní nebo stíží jeho bezvadné opatření, nýbrž o to, zda mohl předvídati, že

svým vlastním neopatrným jednáním, které právě umožnilo, že granát se dostal do nepovolaných rukou, může ohrozit tělesnou bezpečnost lidí, a tuto otázku zodpověděl první soud svým výrokem o subjektivní vině kladně, vycházející při tom ze správného výkladu zákona. Také pokud jde o otázku přerušení příčinné spojitosti trestného opomenutí obžalovaného se smrtí Bohumila P-y, nelze vytknouti napadenému rozsudku právní omyl. První soud správně posoudil věc, vysloviv, že v neprovedení operace následkem nedostatku otcova svolení dlužno spatřovati nahodilou vedlejší příčinu, s níž obviněný předem nemohl počítati, k níž však svým trestným opomenutím dal podnět.

Čís. 2079.

Pro pojem »pokojné držby« ve smyslu Šu 83 tr. zák. nerozhodují ustanovení soukromoprávní (§ 309 obč. zák.), nýbrž záleží v první řadě na skutečném poměru k nemovitosti.

I manželka, odloučeně od manžela žijící a zároveň spolumajitelka domku jím obývaného, může se násilným vpádem do domku toho dopustiti zločinu podle Šu 83 tr. zák.

(Rozh. ze dne 7. září 1925, Zm I 479/25).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 16. dubna 1925, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem podle Šu 83 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

V projednávaném případě jde v podstatě o řešení otázky, zda lze mluvit o násilném rušení pokojné držby a domovního míru osoby jiné, když stěžovatelka Anna Sch-ová v době násilných vpádů byla spolumajitelkou nemovitosti. Tu dlužno uvážiti, že pro obor práva trestního v příčině pojmu pokojné držby rozhodujícími nejsou toliko ustanovení soukromoprávní (§ 309 obč. zák.), nýbrž že tu sejde v první řadě na skutečném poměru k nemovitosti. V tomto směru zjišťuje nalézací soud způsobem formálně bezvadným, že Anna Sch-ová již na jaře 1923 opustila svého muže, že od té doby bydlí u svých rodičů, kdežto Emil Sch. spravuje společnou usedlost sám. Na tomto skutkovém zjištění je vybudován závěr soudu, že se Emil Sch. od jara 1923 nalézal ve skutečné pokojné držbě celého statku, jakož i všech v obytném domě se nalézajících věcí. Vychází-li se z tohoto, podle Šu 258 a 288 čís. 3 tr. ř. i pro řízení zrušovací závazného zjištění skutkového stavu, nemůže býti pochybnosti o tom, že Anna Sch-ová jako spolumajitelka usedlosti, byla oprávněna, kdykoli ke svému manželovi se zase vrátiti, společný dům zvykům života hovičím způsobem obývati, nebo vůbec k účelům dovoleným a poměru mezi ní a manželem odpovídajícím do domovních místností vcházeti. O takové oprávněné vkročení tu však nešlo; naopak je zjištěno, že způsobem násilným, s více sebranými lidmi, ba dokonce se zbraní do pokojného držení pozemků a domu Emila Sch-a vtrhnuto a tam na jeho osobě, jeho domácích lidech a jeho jmění vykonáno bylo